

Unitatea de nezdruncinat a națiunii noastre în jurul Partidului Comunist Român, al secretarului său general

Întregul nostru popor — însuflețit de mărețele sarcini și îndemnuri cuprinse în magistrala Expunere a tovarășului Nicolae Ceaușescu, marele erou al patriei, la recenta Plenară a Comitetului Central al Partidului Comunist Român, a organismelor democratice și organizațiilor de masă și obștești, strălucită sinteză a tuturor documentelor elaborate cu limpezimea, profunzimea și clarviziunea atît de caracteristice secretarului general al partidului — își manifestă cu putere uriașa sa forță unitară, crescută dintr-o luptă milenară care își află acum, în Epoca de aur a națiunii române, cea mai înaltă expresie a tăriei și trăinicieii sale. Sărbătorind, la 1 Decembrie, împlinirea a 70 de ani de la făurirea statului național unitar român, o facem cu sentimentul permanenței unui ideal hotărîtor pentru destinele patriei, alăturarea celor două date istorice de impunătoare altitudine umană și politică oferindu-ne minunatul prilej de a medita o dată mai mult asupra drumului greu, dar glorios, pe care poporul român l-a parcurs, neîncetat, din cele mai vechi timpuri și pînă în cea mai fierbinte actualitate, pentru a-i da dreptul să scruteze astăzi, liber și demn, viitorul său fericit, visul său de aur, comunismul. Un drum marcat acum, încă o dată, în mod semnificativ, prin adeziunea unanimă și entuziastă a întregului popor la hotărîrile decisive, la planurile și programele de dezvoltare, la legile adoptate în cadrul marelui forum al democrației socialiste, un drum sărbătorit prin impresionanta manifestare populară consacrată împlinirii a 70 de ani de la crearea statului național unitar român.

Certitudinea și tăria acestui drum i-au dat-o poporului român formarea sa unitară în spațiul carpato-danubiano-pontic, pe străvechea vatră de civilizație daco-latină, într-un mediu geografic armonios și unitar, ceea ce a facilitat, pe temeiul încheșării limbii române, dezvoltarea timpurie a unei culturi populare viguroase și trainice, sintetizată ulterior în forme de o expresivitate originală deosebită. Certitudinea și tăria acestui drum i-au fost date, apoi, poporului român de constituirea conștiinței de sine, dovedită definitiv prin însăși apariția, în condiții similare, a primelor formațiuni statale feudale românești pe ambele versante ale Carpaților, și alimentată din belșug cu singele vărsat de români, secole de-a rindul, pentru apărarea ființei lor libere și înfloritoare, în fața expansiunii și agresiunilor regatelor și imperiilor absolutiste învecinate; conștiință de neam validată cu putere, încă la anul 1600, de prima unificare statală a românilor din toate zările, sub sceptrul marelui voievod Mihai Viteazul.

Toate acestea s-au sedimentat în existența poporului român, devenind treptat conștiință națională și fiind indisolubil legate de idealul libertății sociale, concretizate împreună în necesitatea luptei pentru independența națională. Cauza unității naționale a românilor s-a împletit astfel cu lupta revoluționară a maselor populare, așa cum au dovedit-o plenar revoluțiile conduse de Horia, Cloșca și Crișan și de Tudor Vladimirescu, pregătind revoluția burghezo-democratică din 1848, care, așa cum sublinia secretarul general al partidului, „a evidențiat cu putere existența — în Principatele Țara Românească, Moldova și Transilvania — a unor puternice forțe sociale, democratice burgheze și populare, care acționau pentru lichidarea orinduirii feudale și făurirea unei orinduirii sociale superioare“. Acest ideal a rodit curind, atunci cînd, în 1859, țările române Moldova și Muntenia:

S-au unit prin voința și acțiunea energetică a poporului, deschiindu-se larg perspectivele angajării României pe drumul civilizației moderne — moment epocal, ce avea să fie împlinit peste mai puțin de două decenii, în 1877, prin proclamarea independenței de stat a țării, cucerită cu eroismul armatei române, al întregii națiuni o luptă dirză, tenace, neînfricată, care a condus la Marea Unire din 1918, încununând efortul secular al românilor pentru formarea statului național unitar.

Această Mare Unire, recunoscută de întreaga lume, în 1920, prin tratatul de pace de la Trianon, dar realizată prin voința și lupta poporului român, a inclus, după cum se știe, adeziunea militantă a mișcării revoluționare muncitorești și democratice din România, și, ulterior, a Partidului Comunist Român, care a ridicat lupta clasei muncitoare, a forțelor revoluționare și democratice la un nivel superior, menit să înlătuie aspirațiile de bunăstare și progres ale maselor, dreptatea și egalitatea între toți oamenii muncii, fără deosebire de naționalitate, înlăturarea exploatării și asupririi sociale și naționale, apărarea independenței naționale, a integrității teritoriale și suveranității patriei. Așa își găsește înțelesul deplin întregul șir de evenimente istorice care au urmat, culminând cu începutul revoluției române de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă din August 1944. Așa își găsește înțelesul deplin evoluția ulterioară a edificării orînduirii socialiste în România, care a căpătat, după Congresul al IX-lea al partidului, înfățișările glorioase de astăzi, datorate unității întregului popor român în jurul partidului, centrul vital al națiunii. În această concepție despre unitate, privind construirea orînduirii socialiste cu poporul și pentru popor, rezidă forța României de astăzi și viitorul ei comunist, conceptul unității naționale întregindu-se, totodată, cu acela al unității tuturor popoarelor, a tuturor forțelor progresiste, antiimperialiste, în lupta pentru dreptul suprem al omului, dreptul la pace, la existență, la viață.

Parte integrantă a culturii naționale, născut în formele sale instituționale tocmai în cadrul fenomenelor revoluționare care au condus, spre mijlocul veacului trecut, la dezvoltarea României moderne, unitare, teatrul românesc a contribuit, de la bun început, din toate puterile sale, la efortul de afirmare al națiunii noastre. El a vibrat mereu la unison cu aspirațiile poporului român, prin dramaturgia originală și prin arta spectacolului, atât din trecut, cât și aparținînd contemporaneității socialiste; slujitorii scenei române și-au făcut și își fac din susținerea literaturii dramatice naționale un crez de onoare, exprimînd în același timp variate și temeinice puncte de vedere românești în montarea operelor dramatice străine; milioane de spectatori participă la acest efort de creație, cu nesecată bucurie, în cadrul Festivalului Național „Cîntarea României”, în vreme ce peste hotare teatrul românesc se impune printre valorile de vîrf ale umanismului contemporan. O dată cu întreaga cultură națională, teatrului românesc i se cere acum să răspundă cu fruntea sus înaltei sale misiuni umaniste și revoluționare, pe măsura luminoasei chemări a președintelui Nicolae Ceaușescu: „Creația literară, artistică, trebuie să realizeze noi opere care să oglindească uriașa muncă a poporului nostru. Avem nevoie de noi romane, noi piese de teatru, noi poezii în care eroii principali să fie muncitorii, țărani, intelectualii, cu preocupările lor, cu dorințele lor de progres, de bunăstare, cu hotărîrea lor de a contribui la tăturirea socialismului și comunismului în România“.

T